

UCHWAŁA

Dnia 8 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Marek Motuk (sprawozdawca)

SSN Paweł Wojciechowski

w sprawie sędzi Sądu Rejonowego w O. – B.K.
po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej
na posiedzeniu w dniu 8 lutego 2023 r.

wniosku obrońców o wznowienie postępowania prowadzonego przed Izbą
Dyscyplinarną w sprawie I DO 29/18, uchylenie uchwały Izby Dyscyplinarnej z dnia
1 sierpnia 2019 r., sygn. akt I DO 29/18 oraz utrzymanie w mocy uchwały Sądu
Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Białymstoku z dnia 1 października
2018 r., sygn. akt ASDo 2/18,

na podstawie art. 18 ust. 2, 5 i 7 ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy
o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1259)

uchwalił:

1. wznowić postępowanie w sprawie o sygn. akt I DO 29/18
zakończoną prawomocną uchwałą Izby Dyscyplinarnej z dnia 1
sierpnia 2019 r. zezwalającą na pociągnięcie sędzi Sądu Rejonowego
w O. – B.K. do odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 239 §
1 k.k., zawieszającą obwinioną w czynnościach służbowych oraz
obniżającą jej wynagrodzenie o 25 % na czas trwania zawieszenia w
czynnościach służbowych;

2. uchylić prawomocną uchwałę Izby Dyscyplinarnej z dnia 1
sierpnia 2019 r. o sygn. akt I DO 29/18 określoną w pkt 1.;

3. utrzymać w mocy zaskarżoną uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Białymstoku z dnia 1 października 2018 r., sygn. akt ASDo 2/18 odmawiającą zezwolenia na pociągnięcie sędzi Sądu Rejonowego w O. – B.K. do odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 239 § 1 k.k.;

4. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 1 października 2018 r., sygn. akt ASDo 2/18 Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w Białymstoku, po rozpoznaniu wniosku prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gdańsku, del. do Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej z dnia 14 września 2018 r., sygn. akt PK XIV Ds. [...], odmówił zezwolenia na pociągnięcie sędzi Sądu Rejonowego w O. – B.K. do odpowiedzialności karnej o to, że:

w dniu 7 listopada 2017 r. w O. utrudniła postępowanie przygotowawcze prowadzone przez Wydział w E. Zarządu w O. Centralnego Biura Śledczego Policji pod nadzorem [...] Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej w G. o sygn. akt PK VIII WZ Ds. [...], pomagając M. J. – sprawcy przestępstwa wyczerpującego znamiona art. 263 § 2 k.k. uniknąć odpowiedzialności karnej, ten sposób, że uniemożliwiła przeprowadzenie przez funkcjonariuszy Centralnego Biura Śledczego Policji, zleconej im do wykonania na podstawie postanowienia wydanego w dniu 26 października 2017 r. przez prokuratora Prokuratury Regionalnej delegowanego do Prokuratury Krajowej, czynności żądania od M. J. wydania rzeczy mogących stanowić dowód w sprawie, a w szczególności pistoletu marki W. [...] wraz z amunicją oraz innych przedmiotów mogących stanowić dowody w sprawie lub posiadanie, których jest zabronione, a w razie odmowy ich dobrowolnego wydania, dokonania przez funkcjonariuszy Policji przeszukania M. J. oraz pomieszczeń mieszkalnych, piwnicznych, gospodarczych i innych zajmowanych przez niego oraz pojazdów stanowiących własność lub użytkowanych przez M. J., poprzez niewpuszczenie do mieszkania

zajmowanego przez M. J. funkcjonariuszy Policji i prokuratora celem wyegzekwowania wydanego postanowienia, tj. o czyn z art. 239 § 1 k.k.

Zażaleniem z dnia 22 października 2018 r. prokurator Prokuratury Krajowej zaskarżył uchwałę w całości. Zaskarżonej uchwale zarzucił:

1. obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 239 § 1 k.k. polegająca na niesłusznym i bezzasadnym uznaniu, że zachowanie sędziego B. K. polegające na uniemożliwieniu w dniu 7 listopada 2017 r. od godz. 6:00 do godz. 18:00 przeprowadzenia przez funkcjonariuszy zleconej im do wykonania na podstawie postanowienia wydanego w dniu 26 października 2017 r. przez prokuratora Prokuratury Regionalnej delegowanego do Prokuratury Krajowej, czynności żądania od M. J. wydania rzeczy mogących stanowić dowód w sprawie, a w szczególności pistoletu marki W. wraz z amunicją oraz innych przedmiotów mogących stanowić dowody w sprawie lub posiadanie, których jest zabronione, a w razie odmowy ich dobrowolnego wydania, dokonania przez funkcjonariuszy Policji przeszukania M. J. oraz pomieszczeń mieszkalnych, piwnicznych, gospodarczych i innych zajmowanych przez niego oraz pojazdów stanowiących własność lub użytkowanych przez M. J. , poprzez niewpuszczenie do mieszkania zajmowanego przez M. J. funkcjonariuszy Policji i prokuratora celem wyegzekwowania wydanego postanowienia, nie niosło znamion opisanych w treści przepisu art. 239 § 1 k.k., tj. utrudniania postępowania karnego, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy oraz jego prawidłowa ocena dostatecznie uzasadniają popełnienie przez sędziego B.K. przestępstwa z art. 239 § 1 k.k.,
2. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia, polegająca na braku wskazania w treści uzasadnienia dowodów, na których Sąd Dyscyplinarny oparł własne ustalenia faktyczne, w jakiej mierze się na nich oparł i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych oraz niewskazaniu podstawy prawnej przyjętego przez Sąd działania zgodnego z prawem sędziego B.K. w związku z odmową dopuszczenia Funkcjonariuszy Policji do jej syna M. J. celem wykonania czynności żądania wydania rzeczy, co

skutkowało wydaniem orzeczenia nie w oparciu o całokształt ujawnionych w postępowaniu okoliczności, z pominięciem dowodów z przesłuchań świadków i dokonaniu w związku z tym błędnych ocen co do ustaleń faktycznych i prawnych,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegającym na przyjęciu, że:
 1. sędzia B. K. swym zachowaniem nie utrudniała postępowania karnego, albowiem czynność wydania rzeczy nastąpiła w ciągu jednego dnia i nie wymagała przeprowadzenia dodatkowych czynności, co skutkowało uznaniem, że nie popełniła przestępstwa z art. 239 § 1 k.k., podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że dopiero osobisty udział w realizacji w/w czynności prokuratora oraz zapowiedź przymusowego jej wykonania, spowodowały umożliwienie przez sędziego B.K. po upływie 12 godzin od momentu przystąpienia do jej wykonania, realizacji tej czynności,
 2. sędzia B. K. oraz jej syn M. J. na żadnym etapie postępowania karnego nie stwierdzili, że nie wydadzą żądanych przedmiotów dobrowolnie, co skutkowało uznaniem, że sędzia B. K. nie popełniła przestępstwa z art. 239 § 1 k.k., podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z treści zeznań świadków, wynika jednoznacznie, że sędzia B.K., od momentu przystąpienia przez funkcjonariuszy Policji do wykonywania postanowienia z dnia 26 października 2017 r. o żądaniu wydania rzeczy, kategorycznie odmawiała temu żądaniu oraz dopuszczeniu funkcjonariuszy Policji do jej syna M. J.,
 3. wbrew dyspozycji przepisu art. 217 § 1 k.p.k., funkcjonariusze Policji wraz z prokuratorem zaniechali obowiązkowi wezwania M. J. do wydania rzeczy dobrowolnie, albowiem w „realiach przedmiotowej sprawy M. J. nie został wezwany do dobrowolnego wydania rzeczy w postaci pistoletu marki W. wraz z amunicją, mimo że najpierw powinien być on przesłuchany w charakterze świadka, a następnie wezwany do wydania rzeczy, co skutkowało uznaniem, że sędzia B.K. nie popełniła przestępstwa z art. 239 § 1 k.k., podczas gdy przepisy postępowania karnego nie przewidują obowiązku przesłuchania w charakterze świadka osoby, od której żądane

jest wydanie rzeczy przed zwróceniem się do niej z takim żądaniem, nadto z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że z uwagi na zachowanie sędziego B.K., uniemożliwiającej kontakt funkcjonariuszy Policji z jej synem M. J., funkcjonariusze Policji pozbawieni byli możliwości skierowania wezwania żądania wydania rzeczy do M. J..

Na podstawie tak skonstruowanych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonej uchwały poprzez wydanie zezwolenia na pociągnięcie sędziego B.K. do odpowiedzialności karnej za czyn z art. 239 § 1 k.k.

Izba Dyscyplinarna uchwałą z dnia 1 sierpnia 2019 r., sygn. akt I DO 29/18, zmieniła zaskarżoną uchwałę w ten sposób, że zezwoliła na pociągnięcie sędzi Sądu Rejonowego w O. - B.K. do odpowiedzialności karnej za przestępstwo polegające na tym, że:

w dniu 7 listopada 2017 r. w O. utrudniła postępowanie przygotowawcze prowadzone przez Wydział w E. Zarządu w O. Centralnego Biura Śledczego Policji pod nadzorem [...] Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej w G. o sygn. akt PK VIII WZ Ds. [...], pomagając M. J.– sprawcy przestępstwa wyczerpującego znamiona art. 263 § 2 k.k. uniknąć odpowiedzialności karnej, ten sposób, że uniemożliwiła przeprowadzenie przez funkcjonariuszy Centralnego Biura Śledczego Policji, zleconej im do wykonania na podstawie postanowienia wydanego w dniu 26 października 2017 r. przez prokuratora Prokuratury Regionalnej delegowanego do Prokuratury Krajowej, czynności żądania od M. J. wydania rzeczy mogących stanowić dowód w sprawie, a w szczególności pistoletu marki W. wraz z amunicją oraz innych przedmiotów mogących stanowić dowody w sprawie lub posiadanie, których jest zabronione, a w razie odmowy ich dobrowolnego wydania, dokonania przez funkcjonariuszy Policji przeszukania M. J. oraz pomieszczeń mieszkalnych, piwnicznych, gospodarczych i innych zajmowanych przez niego oraz pojazdów stanowiących własność lub użytkowanych przez M. J., poprzez niewpuszczenie do mieszkania zajmowanego przez M. J. funkcjonariuszy Policji i prokuratora celem wyegzekwowania wydanego

postanowienia, tj. o czyn z art. 239 § 1 k.k. Ponadto na podstawie art. 129 § 2 i 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. prawo o ustroju sądów powszechnych zawiesiła obwinioną w czynnościach służbowych oraz obniżyła jej wynagrodzenie o 25 % na czas trwania zawieszenia w czynnościach służbowych.

W dniu 7 października 2022 r. obrońcy sędzi H.G. skierowali do Sądu Najwyższego - Izby Odpowiedzialności Zawodowej wniosek o wznowienie postępowania zakończonych uchwałą Izby Dyscyplinarnej z dnia 1 sierpnia 2019 r., sygn. akt I DO 29/18, na jej korzyść, uchylenie wspomnianej uchwały, rozstrzygnięcie sprawy poprzez podjęcie uchwały utrzymującej w mocy uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Białymstoku z dnia 1 października 2018 r., sygn. akt ASDo 2/18 oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz B.K. zwrotów kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy - Izba Odpowiedzialności Zawodowej zważył, co następuje.

Wywiedziony przez obrońców wniosek jest zasadny i zasługuje na uwzględnienie.

W dniu 9 czerwca 2022 r. została uchwalona ustawa - o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 14 czerwca 2022 r., poz. 1259), która weszła w życie w dniu 15 lipca 2022 r. Z dniem wejścia w życie cyt. ustawy zniesiono Izbę Dyscyplinarną, a w jej miejsce utworzono Izbę Odpowiedzialności Zawodowej, która przejęła do prowadzenia sprawy wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia jej w życie, należące do Izby Dyscyplinarnej (art. 8 ust. 2 powołanej ustawy). Ponadto w myśl art. 18 ust. 1 powołanej wyżej ustawy, w terminie 6 miesięcy od dnia jej wejścia w życie sędzia, w stosunku do którego wydany został przez Sąd Najwyższy w składzie którego brał udział sędzia Izby Dyscyplinarnej, prawomocny wyrok dyscyplinarny lub podjęta została uchwała prawomocnie zezwalająca na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, uprawniony jest do złożenia wniosku o wznowienie postępowania. Powołany przepis nie uzależnia wznowienia postępowania od wystąpienia dodatkowych przesłanek wznowieniowych określonych w art. 540 – 540b k.p.k., albowiem w zakresie nie uregulowanym w cyt. wyżej ustawie odsyła do przepisów p.u.s.p. (art.

18 ust. 8). Jediną przesłanką skutkującą obligatoryjne wznowienie postępowania dyscyplinarnego zakończonego prawomocnym wyrokiem dyscyplinarnym lub prawomocną uchwałą zezwalającą na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej jest udział w składzie orzekającym sędziego Izby Dyscyplinarnej. Ustawodawca wprowadził zatem kolejną, szczególną podstawę wznowienia postępowania dyscyplinarnego, obok podstaw wynikających z art. 126 § 1 i 2 u.s.p., oraz ze stosowanych odpowiednio do postępowania dyscyplinarnego podstaw wznowienia z kodeksu postępowania karnego (art. 540 § 2-3, 540b, art. 542 § 3 k.p.k.).

Przyjęcie przez ustawodawcę takiego wyjątkowego rozwiązania prawnego jest następstwem orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w tym m.in. wyroku z dnia 15 lipca 2021 r. w sprawie C-791/19 Komisja Europejska przeciwko Polsce (system odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów), w którym orzeczono, że Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE między innymi nie zapewniając niezależności i bezstronności Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, do której właściwości należy kontrola decyzji wydanych w postępowaniach dyscyplinarnych prowadzonych wobec sędziów (art. 3 pkt 5, art. 27 i art. 73 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym w związku z art. 9a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, zmienionej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw). Powołana na mocy ustawy z 9 czerwca 2022 r. Izba Odpowiedzialności Zawodowej nie charakteryzuje się podnoszonymi w wyroku TSUE w sprawie C-791/19 oraz sprawie C 585/18, C 624/18 i C 625/18 cechami przypisywanymi Izbie Dyscyplinarnej (szczególnym stopniem autonomii organizacyjnej, funkcjonalnej i finansowej, a w jej skład wchodzi sędziowie Sądu Najwyższego wyłonieni spośród sędziów Sądu Najwyższego orzekających w pozostałych izbach Sądu Najwyższego).

Wobec tego, że wniosek obrońców został złożony w terminie ustawowym i dotyczy prawomocnej uchwały Izby Dyscyplinarnej z dnia 1 sierpnia 2019 r. zezwalającej na pociągnięcie sędzi Sądu Rejonowego w O. - B.K. do odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 239 § 1 k.k., zawieszającej ją w czynnościach służbowych oraz obniżającej jej wynagrodzenie o 25 % na czas

trwania tego zawieszenia, zaś w sprawie nie zachodzą przesłanki uzasadniające jego oddalenie lub pozostawienie go bez rozpoznania, Sąd Najwyższy – Izba Odpowiedzialności Zawodowej uznał za konieczne wznowienie postępowania w sprawie o sygn. akt I DO 29/18, w której została ona wydana oraz jej uchylenie w całości.

W następstwie wznowienia postępowania i uchylenia wydanej w toku postępowania odwoławczego prawomocnej uchwały Izby Dyscyplinarnej z dnia 1 sierpnia 2019 r., Sąd Najwyższy - Izba Odpowiedzialności Zawodowej w ramach kontroli instancyjnej ponownie rozpoznał zażalenie prokuratora na uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Białymstoku z dnia 1 października 2018 r., sygn. akt ASDo 2/18 odmawiającą zezwolenia na pociągnięcie sędzi Sądu Rejonowego w O. - B.K. do odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 239 § 1 k.k., uznając je za bezzasadne w stopniu oczywistym.

Odnosząc się do zawartych w zażaleniu zarzutów na wstępie podkreślić należy, iż są one dotknięte rażącą sprzecznością i wzajemnie się wykluczają.

Obraza prawa materialnego ma miejsce w szczególności wówczas, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego sąd zastosuje niewłaściwy przepis prawa materialnego. Zarzut obrazy prawa materialnego odnoszący się do kwalifikacji prawnej czynu można zatem postawić tylko wówczas, gdy skarżący nie podważa ustaleń faktycznych związanych z tą kwalifikacją. Jeżeli bowiem nieprawidłowe są ustalenia faktyczne, na podstawie których sąd dokonał kwalifikacji prawnej czynu, to błędem pierwotnym jest błąd w ustaleniach faktycznych, a jego następstwem wadliwa kwalifikacja prawna. Dlatego też w takiej sytuacji skarżący powinien postawić tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i wskazać, że mógł mieć on wpływ na treść wyroku właśnie co do kwalifikacji prawnej czynu (postanowienie SN z dnia 17.01.2022 r., V KK 625/21, LEX nr 3369850). W realiach niniejszej sprawy skarżący kwestionuje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Dyscyplinarny, a zatem zarzut obrazy art. 239 § 1 k.k. jest przedwczesny i bezprzedmiotowy. Ponadto zarzut błędu w ustaleniach faktycznych można podnieść jedynie wówczas, gdy skarżący nie kwestionuje oceny dowodów, na których zostały one oparte. Tymczasem prokurator w zażaleniu podniósł także zarzut obrazy art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., a zatem zarzut błędu w ustaleniach

faktycznych należy uznać za bezprzedmiotowy, albowiem w każdej sytuacji ustalenia faktyczne oparte na błędnie ocenionym materiale dowodowym nie mogą być uznane za prawidłowe. Zauważyć przy tym należy, iż obraza art. 7 k.p.k. polega na dowolnej ocenie dowodów z naruszeniem dyrektyw określonych w tym przepisie, a mianowicie z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Skarżący zaś nie określił w zarzucie, które dowody zostały dowolnie ocenione i dlaczego, ograniczył się do wskazania uchybień formalnych uzasadnienia uchwały, nie dostrzegając przy tym, iż zgodnie z art. 455a k.p.k. nie można uchylić wyroku (tutaj uchwały) z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k. Podnosząc zarzuty obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych skarżący nie wykazał wpływu wskazanych uchybień na treść wydanej uchwały, co jest warunkiem do uznania ich skuteczności. W szczególności nie wykazał jaki wpływ na treść uchwały mają uchybienia formalne uzasadnienia, które zostało sporządzone już po jej wydaniu.

Stwierdzone rażące błędy w konstrukcji zarzutów odwoławczych są w istocie wystarczającym powodem do uznania zażalenia skarżącego za oczywiście bezzasadne.

Niezależnie jednak od podniesionej wyżej argumentacji, za trafne uznać należy ustalenie Sądu Dyscyplinarnego, iż prokurator nie wykazał, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy dostatecznie uzasadnia podejrzenie popełnienia przez sędziego H.G. przestępstwa z art. 239 § 1 k.k.

Zachowanie sprawcze realizujące znamiona typu czynu zabronionego opisanego w art. 239 § 1 k.k. polega na ułatwieniu sprawcy przestępstwa (a nie czynu zabronionego) uniknięcia odpowiedzialności karnej przez udaremnienie albo utrudnienie postępowania karnego (przeciwko takiemu sprawcy). Określony w powołanym przepisie występki poplecznictwa jest przestępstwem materialnym, a jego skutkiem – należącym do ustawowych znamion tego czynu – jest wywarcie rzeczywistego wpływu na postępowanie karne dotyczące konkretnego przestępstwa lub przestępstwa skarbowego przez utrudnienie lub udaremnienie takiego postępowania. Skutek w postaci utrudnienia postępowania polega na stworzeniu takiej sytuacji, która rzutuje negatywnie na bieg postępowania niwecząc

je, bądź też czyni je trudniejszym, żmudniejszym, wymagającym od organów ścigania przedsięwzięcia szeregu dodatkowych czynności dla wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności popełnionego przestępstwa.

Natomiast od strony podmiotowej po stronie poplecznika konieczne jest wystąpienie zamiaru utrudnienia lub udaremnienia postępowania prowadzonego przeciwko sprawcy przestępstwa (przestępstwa skarbowego). Poplecznik musi być świadomy, że pomaga uniknąć odpowiedzialności karnej sprawcy przestępstwa przez (niezgodne z prawem) utrudnienie lub udaremnienie postępowania karnego przeciwko takiemu sprawcy. Natomiast zachowanie osoby, która nie ma pewności ani też nie przewiduje, że z wysokim prawdopodobieństwem pomaga sprawcy przestępstwa uniknąć odpowiedzialności karnej, pozostaje poza zakresem zastosowania art. 239 k.k.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie o sygn. akt II K 37/20, zawisłej przed Sądem Rejonowym w Działdowie, brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, iż zachowanie sędzi H.G. wyczerpało znamiona strony przedmiotowej i podmiotowej przestępstwa z art. 239 § 1 k.k. Odmowa wyrażenia przez nią zgody na wejście do mieszkania i dokonanie przeszukania nie miała na celu utrudnienie toczącego się postępowania karnego i udzielenie pomocy synowi w uniknięciu odpowiedzialności karnej, lecz była następstwem nieprofesjonalnego zachowania się funkcjonariuszy Policji. Wbrew treści art. 224 § 1 k.p.k. funkcjonariusze Policji, nie poinformowali SSR H. G., iż zgodnie z treścią postanowienia prokuratora celem czynności jest zatrzymanie i zabezpieczenie pistoletu gazowego marki W. kaliber 9 mm P.A. wraz z amunicją, będącego w posiadaniu jej syna M. J. oraz nie zażądali jego wydania. Wobec braku jakiejkolwiek wiedzy co do toczącego się postępowania karnego, posiadania przez syna ww. pistoletu wraz z amunicją i celu czynności oraz nieobecności prokuratora i Prezesa Sądu na miejscu wykonywanej czynności, H.G., jako sędzia korzystająca z immunitetu sędziowskiego powzięła wątpliwość, co do legalności działania funkcjonariuszy Policji. Wątpliwości te były niewątpliwie uzasadnione, albowiem sędzia H. G. była właścicielką mieszkania, w którym miało nastąpić przeszukanie, co do której nie uchylono immunitetu, nie prowadzono żadnego postępowania karnego i której nie doręczono postanowienia o

przeszukaniu. Decyzja o nie wyrażeniu zgody na wejście do mieszkania funkcjonariuszy Policji, nie miała zatem na celu utrudnienie postępowania karnego, lecz wyjaśnienie powstałych istotnych wątpliwości, co do istnienia podstawy prawnej przeszukania. Po powzięciu informacji o celu czynności, sędzia H.G. tego samego dnia około godziny 18.00, przekazała żądane rzeczy przybyłemu na miejsce czynności prokuratorowi. W świetle powyższych ustaleń nie sposób przyjąć, iż usprawiedliwiona okolicznościami zwłoka w przekazaniu pistoletu gazowego marki W. kaliber 9 mm P.A. wraz z amunicją, będącego w posiadaniu jej syna M. J., miała rzeczywisty wpływ na przebieg postępowania karnego. Potwierdzeniem takiego wnioskowania są zeznania przeprowadzających czynność funkcjonariuszy Policji: P. M., A. T., M. M. i A. M., a także prokuratorów W. W. i O. K., z których wynika, iż opóźnienie wykonania czynności odebrania i zabezpieczenia wyżej opisanych rzeczy nie miało większego wpływu na przebieg śledztwa.

Od strony przedmiotowej należy też podkreślić, iż materiał dowodowy zebrany w sprawie nie daje jednoznacznej podstawy do przyjęcia, iż M. J. był sprawcą przestępstwa z art. 263 § 2 k.k., a więc że została spełniona kolejna z przesłanek przestępstwa poplecznictwa. Zarzut popełnienia przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. nie został mu przedstawiony, zaś sam fakt zakupu pistoletu i amunicji za pośrednictwem popularnego portalu internetowego [...], gdzie oficjalnie i publicznie oferowano go do sprzedaży jako pistolet hukowy, nie daje wystarczającej podstawy do uznania, iż miał on świadomość, że zakupiona broń jest bronią palną w rozumieniu art. 263 § 2 k.k. Zauważyć należy, iż w celu stwierdzenia tego faktu został powołany przez prokuratora właściwy biegły posiadający specjalistyczną wiedzę w tym zakresie.

W świetle wyjaśnień sędzi H.G., nie wiedziała ona o transakcji dokonanej przez syna, a także o posiadaniu przez niego pistoletu W. będącego bronią palną, wraz z amunicją. Wobec tego nie sposób przypisać jej zamiaru udzielenia pomocy synowi w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez utrudnianie postępowania karnego.

Reasumując, zebrany w sprawie materiał dowodowy nie uzasadnia w stopniu dostatecznym podejrzenia popełnienia przez sędzię H.G. przestępstwa z art. 239 § 1 k.k.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy – Izba Odpowiedzialności Zawodowej - uznając zażalenie prokuratora za oczywiście bezzasadne - utrzymał w mocy uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Białymstoku z dnia 1 października 2018 r., sygn. akt ASDo 2/18 odmawiającą zezwolenia na pociągnięcie sędzi Sądu Rejonowego w O. - B.K. do odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 239 § 1 k.k.